

היה להם הסכם. היא מטפלת בכל החשבונות, בענייני הבית ובהנעמת זמנם של האורחים, כי זה בעצם מה שידעה לעשות מאז ומתמיד. ואילו טלאל מביא מצרכים מהעיר ומסדר את כל מה שמתקלקל בקרוואנים ובצריפים השוודיים. אחר כך, כשהוא גומר, מצדה הוא יכול ללכת לדוג, או כל מה שהוא עושה במקום זה.

כשהתעוררה בבוקר ליטף טלאל את עורפה בזהירות שיש בה מהחמדנות, והיא לחשה לאוזנו: "מיי פרינס", נושכת-נושקת את תנוך האוזן ומנתרת בקפיצה מהמיטה. הנסיכה היהודייה שבחדר הסמוך קמה כנראה כבר מזמן. השעה כבר היתה שתיים-עשרה בצהריים. הטרנזיסטור של האמריקאית צקצק בעקשנות את אות החדשות.

האפשרות לחיות איתו נראתה לאלינוער אפשרית עוד כשפגשה אותו בעיר הגדולה. הוא היה בוגר קולג' מקומי עם מבטא מנהטני מושלם. היא חשבה שהוא אינדיאני או אולי פורטוריקאי מעורב. כהרגלה לקחה את הרומן בזהירות, בלי סיבובים חדים. תמיד היתה "מעבירת זמן" סדרתית. גם בקיבוץ, גם בניו יורק. עכשיו היא כבר בת שלושים וחמש, עם שיער בלונדיני חרוך ועיניים ירוקות חאקי, והקומביניזון שהשאירה לה אחת הצרפתיות מגלה שדיים גדולים ומעט נפולים ובטן אימהית.

לקראת שתיים בצהריים הולך טלאל לעבודתו בפר, והיא פונה לסקור את משטחי השיוף. הבנות אהבו אותה מהרגע הראשון שראו אותה, ושערותיה המחומצנות והמדובללות מעט מהשמש השורפת של ארצה, לא הפריעו להן להאזין לקולה היפה, כשהיתה מספרת משהו על ילדותה.

"יוראל, יוראל, איפה זה?" היתה שואלת הסורינמית, ובבוא טלאל היה עונה לה ש"זו מדינה קוסמופוליסטית, דו לאומית, דמוקרטית, מה לא שמעת?" וצוחק בגרון נחר. ואלינוער היתה מבטלת את הסבריו בניע יד, שולחת אותו לאכול ומספרת על שם-הריי-גולן-הושט-הידי-זוג-ע-בם, בתרגום לאנגלית במבטא אקס-קוסמופוליטי. מה שהיה שם לעשות בקיץ אצל אלינוער וטלאל זה בטח לא ציד איגואנות. זה גם לא היה כפר דייגים קטן ומסריח, המינגוויאי כזה. גם לא שטוף שמש ומנוקד שמשיות מפנקות, סקוט פיצ'גלדי כזה. אבל הסיפורים של אלינוער הזכירו להן יותר מנופך של הוויה סאלינג'רית, אפילו ג'ון בארתית מסוימת, למרות שהנסיכות היהודיות הודו בלי להתבייש בכלל שהן מעדיפות את רות או פלו בגלל אי אילו תיאורים סקסואליים קשים.

ושוב, בערב, סיפרה אלינוער על נער ונערה שגרו בבית אבן אדום בכפר סמוך לטבריה. לא היה טעם להסביר להן על ההבדל בין יהודים לערבים. הן העדיפו סיפורי סקס, והיא הסכימה איתן כמעט תמיד, וסיפרה להן על האח והאחות, לשניהם עין אחת כחולה ועין אחת חומה, בני הזקונים של שוטה הכפר הזקן, שהתאהבו זה בזה, שכבו זה עם זה, עד שהנערה, שטרם מלאו לה שלוש-עשרה, הרתה לאחיה הצעיר. את הפרטים על הרצח למען כבוד המשפחה הן כבר לא הבינו, ותבעו ממנה לספר להן עוד ועוד על משכבי נעורים בשדות ירוקים מול הכינרת.

למחרת שמע טלאל את הסיפור מפי הצרפתייה עם העיניים הכחולות והגבות המצוירות באיי-ליינר. הוא רתח מזעם, הביא לאלינוער מחברת ירוקת כריכה ואמר לה בגסות: "תרשמי פה את מה שהמוח החולה והגועני שלך ממציא!" ואלינוער רק לקחה את המחברת ושפכה על הכריכה קפה חם מהסמובר החשמלי שבחדרם. יומיים שלמים הוא לא חזר מהבר. ג'ורג' התקשר וביקש ממנה לבוא לאסוף פגר

## פרינס טלאל

### ואהובתו היהודייה

אהובתו של הדייג שכבה ברגליים פשוקות. עובר אורח היה עלול לחשוב בטעות שהיא מועמדת לניתוח גניקולוגי. אבל היא ידעה שהיא חושפת כך את עצמה רק לעיניו החרישיות והתמיד-זוממות-משהו של אהובה. את שתיותיה העמומות שמרה לשעות היום, עד שגלי הערב שבו, ואז היתה מספרת את סיפוריה היפים. משהו מהקהל היה רושם אותם בעט חורק על פיסת נייר. כל הפריטים הגרנדיזויים של סיפוריה נרשמו שם.

עם חלוף השעות התקבצו מסביבה שלוש נסיכות יהודיות-אמריקאיות, שתי מולאטיות מהקריביים ושלוש ארוסות צרפתיות. היא העדיפה אותן בגלל החינוך המשובח, המזון המלא והגורה העבותה. היתה זו רק אשליה שגורותיהן של הצרפתיות מפורסמות בדקיקותן.

הדשא החרוך מהשמש טופח מדי יום, אבל למרות זאת הגנן לא הצליח לשמר את ירקרקותו. ואז באו החרגולים ובא ארבה לכלות את מה שנשאר. הבית היה שחון וקירותיו עבים, ובתוכו נשמרה לחות קרירה כיאה לבית אירוח קיצי. אהובתו של הדייג קיבצה את האורחים ופצתה אותם על העדר מיזוג אוויר ושירותים כפולים באגדות עם קורסיקאיות ובסיפורים מסמרי שיער על לילות ניו יורקיים קפואים באיסט-סייד ובפורטיסקנד סטריט אוף ברודוויי. באותו הזמן היא עישנה סיגריית מנטול דיקה ומוצאה השמי לא ניכר עליה, על אף שהיתה אהובתו של הדייג זה שנים ארוכות.

בשתיים וחצי בבוקר, כשהגיעו הטללים, היה טלאל נכנס ומלטף את חום גופה, משיר את בגדיו הספוגים, אחד אחד, על מרצפות האבן השטופות. אבן קשה שהזכירה לו שהוא צריך לחשוב על הכפרים בארצו, בזמן שהוא מחבק את אהובתו היהודייה במיטת הקינג-סייז שלהם.

מן העבר השני של הקיר כרסמה נסיכה יהודייה חפיסת שוקולד "טובל'רון" מרשרשת שהביאה מהדיוטי פרי, וחשבה על מקומות רחוקים ואקוטיים. את ארוחת הבוקר לאורחים - חשבה לעצמה אהובתו של הדייג - יהיה צריך להכין יותר מוקדם, וגם לשלם את שכרו של הגנן ולשלח אותו.

עוד קיץ עבר. שעות של צללים ובני צללים ואירוח מופתי. בדגניה א' היתה אמה מארחת את הדודים מגבעתיים על הדשא שלפני הבית בקפה ובעוגיות פתי-בר שלפני ארוחת הערב. כאן פרשה אלינוער עיתונים על שולחנות העץ של חדר האוכל המאולתר, ובדרך כלל איש מהנופשים לא התנגד לאכול בחוץ, על חרולי דשא מסמורטטים, קצוצים עד דק.

## חגיגות היובל

על האיטיות והכובד של "הדוד וניה" בגרסת תיאטרון וסטנבוג המוסקבאי, הווירטואוזיות המדממת, הגמישות וההומור של "המלט לייט" בגרסת ה"שאובינה" הברלינאי, על העידון הלירי בשירתה של קירי טה קאנווה, השכלתנות האידיאולוגית של מרס קאנינגהם, הפיזיות הבוטה של רקדני הבלט הדני, ברטוק נוסח רביעיית האגן, על החום והכנות הכובשת של אחינועם ניני, על כוחה של חתימה, התשווקה לחדשנות ול"פרויקטים" "במלאת" ו"לרגל", ועל מערכת הגברה אכזרית

את הפסטיבל החמישים פתח מופע מרהיב של חברי להקת Strange Fruit מאוסטרליה, שריחפו בשמלות ססגוניות על מוטות גמישים, מעל ראשי קהל הצופים המהופנט שהצטופף בכיכר ציון. רומנטי וכובש ביופיו היה הבלט "ג'יזל", שלעולם לא נס לחו, בביצוע רקדני הבלט הישראלי שאליהם חברו סולני הבולשוי המרשימים. מי שבא ערוך לקור הירושלמי בכיכר ספרא היה יכול להתענג על קסמיה המתקתים של הרומנטיקה.

מרתק ומעורר התפעמות היה המסע הרוחני של רקדני להקת בת שבע, לפענוח אינסופיותה של שפת הגוף. על רקע קיר לבן, בבגדים קצרים שאמרו צניעות מכוונת, זינקה אל הבמה הרקדנית קלייר אל-עזרא, שניהלה בגופה דו שיח קסום וארוטי עם החלל העוטף אותה. קשובים לגופם יצרו הרקדנים המוכשרים, כל אחד בפני עצמו, דו שיח מרתק ביניהם. סוד קסמו של המחול "שדה 21" לכוריאוגרפיה של אוהד נהרין טמון בהתהוותו תוך כדי תנועה: המבנים שיצרו הרקדנים בווגות ובקבוצה, המתח המתגבר והולך בהדרגה ולבסוף "התאדות" של הרקדנים שקופצים מעבר לקיר ונעלמים בחלל שחור - היו מלאי קסם. אירוע מיוחד בפסטיבל היה מסע הפרידה של רקדני להקת מרס קאנינגהם. בצוואתו של הכוריאוגרף המהפכני נכללה ישראל בין המדינות שבהן עתיד להיערך מופע אחרון טרם סגירתה. הלהקה הופיעה בשתי תוכניות - בתיאטרון ירושלים ובמוזיאון ישראל כשהקהל משמש חלק מהמופע. תלמידה המורד של מרתה גראהם, הכוהנת הגדולה של המיתוסים והתשווקה בשפת התנועה - ייסד פילוסופיה ששמה בראש מעייניה את אינספור הריתמוסים שיש לכל "חי-צומח-דומם" ביקום. אין בריקוד שלו עלילה עם התחלה אמצע וסוף; נהפוך הוא, המקריות והריבוי שהם חלק מההוויה משתקפים גם במחול, שאפשר לרקוד אותו גם מהסוף להתחלה. עיקרון המקריות קוטע את הזרימה והספונטניות אך אין מדובר כאן בשעשוע אינטלקטואלי, אלא בתפיסת חיים. וכך, על רקע ציוריו המרהיבים של מרדכי ארדון, מול פסלי מסכות גרוטסקיות של ארונות קבורה ולצלילי מוסיקה מאולתרת לפס קול ולחליל רועים יפני, נע הקהל במוזיאון סביב הרקדנים שהפגינו וירטואוזיות נדירה ויכולת שליטה מהממת בכל תו ותג בגופם. אך בשלב מסוים - אף שהקהל היה נרגש מעצם נטילתו חלק באירוע - החלה השלמות התנועתית לעייף. ככל הנראה לא די בשלמות תנועה

שישן כבר יומיים על רצפת המטבת. "הרי הוא רגיל לזה, כאלב-איבן-כאלבו!" נבחה אלינו עור לטלפון.

הנסיכות היהודיות לא הבינו, ועוד פחות מהן הקאריביות והפריזאיות. שבוע החופשה שלהן הלך ואזל, ועד עכשיו הן האמינו שהמארחים שלהם הם רומיאו ויוליה בגרסה קוסמופוליטית מגרה ומעוררת קנאה. לו גם להן טלאל יפה תואר ושחום עור שזוה, עם עור קטיפה ושער מחטים עבותות! כל לילה הן עקבו אחרי קולות תשוקתם, הן שמעולם לא עשו לילה במוטל סליזי, וטרם שמעו יללות יפות מאלה שבאו מעבר לקיר.

כשחזר טלאל לפנות ערב, ארזה הנסיכה שבחדר הסמוך את עשרות זוגות התחתונים השקופים והקיריים שלה במוזודת היד הקטנה, ביחד עם האלקה-זלצר ועשרות הבשמים שקנתה במוטס. מעבר לקיר היא שמעה קלאקים, כמו קולו של גומי לח ומתנפץ, או כמו פלצור משתולל, ואז את קולה של אלינוער שאמר בעברית: "אתה תמיד חייב להפגין הצגה פרימיטיבית, אה?"

ופרינס טלאל שלה לא ענה, רק ישב על הכיסא בפינה והמשיך להטיח את ידו בחבטות מהירות על המשטח העשוי גומי. הקול היה מעצבן ואיים על שלוות נפשם של האורחים בחדרים הסמוכים. הצרפתייה והסורינמית התייעצו ביניהן האם כדאי להזמין את משטרת האי, אולי הוא כבר רצח אותה שמה בפנים, שומו שמים.

אלינוער שכבה על המיטה והשקיפה על טלאל בקור, וטפחה באצבעותיה בהפגנתיות על המעקה של המיטה. והנסיכה היהודייה שבחדר הסמוך, שראתה את עצמה ליברלית ומתקדמת, חשבה עכשיו לעצמה בטרוניה: מחר בבוקר אלינוער - ככה היא קראה לה - תצא מהחדר כולה כחולה, ולי לא יהיה אכפת עליה. תורמים להם מיליונים מ"הבונדס", וזה מה שהם עושים, הולכים עם ערבים...

הדשא החורולי החל להצמיח זקן ירוק חדש. אלינוער הבחינה בו כשיצאה אל רחבת הדשא שלפני חדר האוכל. האמריקאיות והצרפתיות ניגשו אליה. "לסיפור אחרון", ביקשו. והיא התרצתה וסיפרה להן מעשה שקרה במדבר מזור שנקרא נגב, עם יצורים מוזרים שנקראים בדואים, שאנסו נערה בהירה לא משלהם והשליכו אותה לבור, ובא ניץ וטרף אותה.

טלאל שמע אותה, התהפך במיטה וכבש את פניו בשקע הימני שהותיר השד הגדול של אשתו. הוא הרי מעולם לא היה בשום כפר, ניחם את עצמו, והכל הוא יודע רק מהספרים. בחצי אוזן האזין לסיפור ורשם אותו במחברת הירוקה. ❖